

неповнолітніх громадян, набувають особливого значення. А це, в свою чергу, вимагає постійного вдосконалення цивільного процесуального законодавства як складового елементу комплексу заходів з охорони прав неповнолітніх.

**Список використаних джерел:**

1. Абясов Н.Ф. Сторони в цивільному процесі. *Арбітражний і цивільний процес*. 2002. № 4.
2. Іонова Д.Ю. Неповнолітні, які не досягли віку 14 років в цивільному процесі. *Закон і право*. 2008. № 10.
3. Клепікова М. Участь неповнолітніх у цивільному судочинстві. *Арбітражний і цивільний процес*. 2007. № 6.
4. Синельникова Л.В. Елементи ювенальної юстиції в цивільному процесі URL:[www.promyshleny.orb.sudrf.ru/modules.php?name=press\\_dep&op=1&did=33](http://www.promyshleny.orb.sudrf.ru/modules.php?name=press_dep&op=1&did=33). (Дата звернення:09.10.2021)

**ЖУК Данило,**

здобувач вищої освіти третього курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

*Науковий керівник:*

**РЕЗВОРОВИЧ Кристина,**

кандидат юридичних наук, завідувач кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

## **ПОРЯДОК ТА ПІДСТАВИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРЕДСТАВНИЦТВА У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ**

Згідно загальної цивільно-правової доктрині цивільне процесуальне представництво – це такі юридичні відносини, за яких однією особою (представником) виконуються на підставі повноваження, наданого йому законом, положенням, статутом чи договором, процесуальні дії під час цивільного судочинства з метою захисту прав і охоронюваних законом державних і громадських інтересів, а також інтересів окремих осіб.

Ч.1 ст. 58 Цивільного процесуального кодексу (далі – ЦПК) України передбачає можливість брати участь стороні або третій особі, якій законом надано звертатися до суду в інтересах іншої особи, у судовому процесі особисто (представництво) або через представника [1].

Загальновідомим є факт про зародження представництва у Стародавньому Римі, з моменту якого даний інститут пройшов тривалий

розвиток і процес вдосконалення. Сучасний ЦПК не містить чіткого визначення поняття представництва. Наукова література цивільно-процесуального права трактує його по-різному. З-поміж цієї галузі дослідження у науковій літературі існують такі терміни як «процесуальне представництво», «представництво у суді», «судове представництво». Науковці в більшості випадків ототожнюють ці поняття, але, узагальнюючи цей термін для всіх видів судочинства, все-таки слід застосовувати саме термін «представництво» [2].

Національне законодавство України встановлює, що лише адвокат або законний представник може представляти інтереси особи, державні або громадські інтереси в суді. Згідно Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокатом є фізична особа, що здійснює адвокатську діяльність у порядку та на підставах, визначених цим законом [3]. Цивільним законодавством передбачені й інші суб'єкти, що вправі, у визначеному законом порядку, здійснювати звернення до суду в інтересах іншої особи

Юридична література має наступну класифікацію видів представництв: за ступенем необхідності (обов'язкове або необов'язкове); за підставами його виникнення (добровільне або законне); за інтересами осіб, яких представляють (представництво юридичних осіб, представництво держави або представництво фізичних осіб) [4].

Перелік осіб, що уповноважені на виконання функції законного представника у цивільному судочинстві, також встановлений законом Ст. 39 ЦПК гласить, що ними можуть бути, батьки, опікуни, усиновлювачі, піклувальники або інші особи, регламентовані законом. Батьки – це законні представники своїх малолітніх та неповнолітніх дітей, тому вони вправі звернутися до суду з метою захисту прав та інтересів своїх дітей без наявності спеціальних на це повноважень (ст.242 Цивільний кодекс України [5], а також ст. 154 Сімейного кодексу України [6]).

Як вже вказувалося, ЦПК України встановлює такі способи представництва у суді: безпосереднє залучення представника, а також самостійне представлення своїх інтересів у суді. На нашу думку, більш ефективною та доцільною формою здійснення представництва є залучення адвоката, який добре обізнаний у національному законодавстві, а отже може надавати відповідні консультації щодо здійснення або утримання від певних процесуальних дій, що дасть у майбутньому більший шанс виграти справу в суді. Національне законодавство України гарантує право кожній особі на правову допомогу під час розгляду судових справ. Держава має перед собою обов'язок щодо забезпечення професійним, добре обізнаним у національному законодавстві представника кожній особі, яка це потребує.

Отже, з огляду на вищевказане дослідження, можна вказати, що роль представника є дуже важливою у питаннях забезпечення вільного доступу осіб до правосуддя і його ефективності, дотримання основоположних принципів змагальності й рівності сторін у цивільному процесі. Нами

вбачається за доцільне внесення доповнень до ЦПК України в контексті визначення поняття представництва, яке призведе до удосконалення цього інституту, приділення більшої уваги статусу представника, а також недопущення обмеження його повноважень.

**Список використаних джерел:**

1. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004. №1618-IV. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15>
2. Світлична Г.О. Представництво як форма надання правової допомоги в цивільному судочинстві. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2014. URL: [http://vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc10-1/part\\_1/58.pdf](http://vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc10-1/part_1/58.pdf)
3. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012. №5076-VI. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/5076-17>
4. Ханик-Посполітак Р. Ю. Представництво у цивільному процесі за новим процесуальним кодексом. Р. Ю. Ханик-Посполітак. Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки. 2018. Том 1. 2018. С. 50-54
5. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003. №435-IV. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/435-15>
6. Сімейний кодекс України: Закон України від 10.01.2002. №2947-III. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2947-14>

**ЖУРАВЛЬОВА Дар'я,**

здобувач вищої освіти третього курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

*Науковий керівник:*

**НАГОРНА Олена,**

старший викладач кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

**УМОВИ ПРАЦІ ПРИ НЕПОВНОМУ РОБОЧОМУ ЧАСІ**

Після здобуття незалежності в нашій державі були максимально запроваджені принципи демократії. Пріоритетні зміни були закріплені на законодавчому рівні не лише в Конституції України, а й в інших нормативно-правових актах, що регулюють суспільні відносини. Одним із таких нормативних документів є Кодекс законів про працю України, який містить систематизовані правові норми, що регулюють сферу соціально-трудова